

(אי אפשר לשנות אותו)

כדורגל

דקלה יוספסברג

נכון, שמענו כבר המון שאי אפשר לשנות את הבעל. אבל ביננו - מי עדיין לא מנסה כבר חמש, עשר או חמש עשרה שנות נישואין... שיהיה יותר רגוע. יותר לומד. פחות קשה. יותר בבית. יותר מפרגן... האם הנסיונות הלא מתייאשים שלנו יביאו לתוצאות המיוחלות?? | לא מתבלבלים מהעובדות...

"אז בעצם את רוצה לשנות אותו??"

"מה פתאום לשנות? אני בכלל לא רוצה לשנות אותו..."

"אמרת שאת חולמת על בעל שמפסיק עם הכדורגל ויושב מאחורי הסטנדר..."

"...זה לא שאני רוצה לשנות אותו... אני רק רוצה לשנות את המצב... את האווירה... את הזוגיות שלנו..."

מאחורי האמירה היפה של "אני רוצה לשנות את המצב" תמיד מסתתרת אמירה אחת ויחידה "אני רוצה בעל אחר..." שיקום מוקדם יותר, שיהיה פחות עצבני או יותר מפרגן או יותר בבית, דתי יותר או קצת פחות... יותר עדין או יותר אסרטיבי... יותר מפרנס או קצת פחות עובד...

נתפלא לדעת שהרצון שלנו לשנות את בן הזוג הוא, פעמים רבות, לא מודע לנו ולכן לא חשבתי כל השנים שאני בנסיון מתמיד, תחת כותרות שונות, פשוט לרצות בעל קצת אחר... גם בעל שמשאיר כל יום את כוס הקפה שלו בסלון ואני רוצה שייקח אותה לכיור, לדוגמא, זה בעצם לרצות "בעל אחר"... ויש כאן רצון לשנות אותו!

זוגיות היא מהמקומות הבודדים בהם אני צריכה לחיות עם אדם נוסף שיש לו השפעה על צורת חיי, חינוך ילדיי וההחלטות בבית. שם אני לא אוותר כל כך בקלות ולכן אני מחפשת, בלי להתכוון במודע, לשנות, לכופף, להנדס ולשלוט בהנהגותיו של

בן הזוג...

האם זה אפשרי?

נידון לכישלון

רונית (שם בדוי) הגיעה לייעוץ זוגי. היא סיפרה שאחרי שהם התחתנו כחילונים, היא התחילה לחזור בתשובה בהתלהבות. כשהיא ניסתה לעניין את בעלה הוא "עשה טובה" והצטרף אבל לא כמו שהיא חלמה, כמו בן תורה, שלומד תורה בקביעות ושומר קלה כבחמורה, אלא בצורה יותר טכנית, כהגדרתה.

כיום, סיפרה, הוא מאוד "לייט" במצוות, ומבזבז המון זמן בכדורגל במקום לשבת ולפתוח גמרא.

"מה את חושבת שאפשר לעשות", שאלתי.

"לא יודעת... חשבתי שאת תציעי לי משהו..."

"מה למשל?"

"אולי תעזרי לי להסביר לו איך להפסיק אותו מהמשחקי כדורגל האלו?"

"לא ניסית לעשות את זה כבר מאות פעמים? את חושבת שהוא לא יודע שהיית מעדיפה אותו מול הסטנדר?"

"... ברור שהוא יודע", נאנחה רונית, "גם הרב שאנחנו מתייעצים איתו חזר ודיבר איתו כמה וכמה פעמים".

"אני גם בטוחה", המשכתי, "שניסית בטוב, בהסברים, בבקשות, בלשלוח חברים שישפיעו עליו, ואולי גם בכעס או אפילו באיומים..."

רונית אישרה. היא ניסתה אלף דרכים לשנות את המצב, כלומר את בעלה... לאורך עשר שנות הנישואין שלהם.

"אז את רוצה לומר לי שממש אין מה לעשות עם הכדורגל הזה???" שאלה בייאוש.

"נכון. אין לך מה לעשות. כנראה שבעלך תופס אחרת ממך את שמירת המצוות, ומבחינתו, אין לו שום בעיה עם זה או שאולי הוא חושב שאת צודקת ובכל זאת רוצה להמשיך... בכל מקרה, הרצון שלו כרגע זה להתעסק בכדורגל. כל עוד את מנסה לשנות אותו, העניין כנראה נידון לכישלון."

"אז מה בכל זאת נשאר לי לעשות?"

"ממש כלום. אין לך שום דבר שאת יכולה לעשות..."

חוץ

מלקבל", ענית. "לכבד את רצונו של בעלך להתעסק בכדורגל..."

אי אפשר לשנות

עובדת החיים היא שאי אפשר לשנות אף אחד. לא את חמותי, לא את הילד, לא את גיסתתי וגם לא את בעלי... אני לא יכולה לשנות את ההרגלים שלו, את האופי שלו, את זה שהוא לא מספיק עובד / לומד / חברותי / רגוע / איכפתי או עסוק בכדורגל... נאומים חוצבי להבות (זה לא צורה לנהל ככה בית / אתה לא מתחשב / זה לא רצון השם / ככה כולם עושים) כמו איומים כבדי משקל (אני עוזבת / זה הכסף שלי / זה או אני או אמא שלך / אני אדבר עם הרב) כאלו ואחרים, כמעט תמיד, לא מביאים את השינוי המיוחל ואפילו גורמים לבן הזוג שלי, משום מה, להתבצר בעמדתם ואפילו להתרחק...

הדרך היחידה שלו לשנות את הנהגתו היא... כשהוא ירצה!

כמה פשוט!!!

כל אדם משנה את אורח חייו: סיגריות, בריאות, חינוך ילדים, מצוות או מקום עבודה, רק אם הוא רוצה!!

כמה זמן, כוחות ואנרגיה אנחנו משקיעים במשהו בלתי ניתן להשגה כמו שינוי הרצון של השני...

בייעוץ זוגי לוקח לי זמן ומאמץ רב להבהיר למתייעצים, אחרי שה"שלטים" האחרים לא עבדו להם, שאין לי, לצערי, אף שלט חדש להציע... אי אפשר, וזוהי עובדת החיים הפשוטה, לשלוט או לשנות בשום אופן את בן הזוג...

-

גם במקרה של שפּרה, (שם בדוי) שהגיעה אלי כדי שאני אעזור לה עם הבעל הכעסן שלה, היה קשה לה להודות, אחרי 15 שנות נישואין, שהיא מנסה כל הזמן לשנות אותו. ללא הצלחה, כמובן...

"רגע, אני לא צודקת בזה שאני רוצה שיהיה קצת פחות עצבני על הילדים ועלי?", חזרה ושאלה אותי...

"נניח שאת צודקת", הסברתי, "אבל מה שאת רוצה פשוט לא ניתן להשגה... הדבר היחיד שנותר לך לעשות זה פשוט לקבל אותו. לרדת מעמדת הצודקת והמחנכת ולהתחיל לחיות עם **הבעל הזה**, ועם הכעסנות שלו, ולא עם בעל וירטואלי"

"דמייני לך שיש לך בוס עצבני", ניסיתי לעזור, "נכון שאת לא מנסה לחנך אותו אלא מקבלת ובוחרת לחיות עם המצב כי מקום העבודה חשוב לך? יותר מזה - את בטח מחפשת דרכים לעקוף את הכעס שלו או לא להביא אותו לשם... ככה בדיוק תעשי עם בעלך..."

לא מתבלבלת מהעובדות

מעניין שלמרות שהנסיון לשנות את בן הזוג נמשך שנים רבות - אני לא מתייאשת ובעיקר, לא מתבלבלת מהעובדות בשטח וממשיכה, בלי הרף, לנסות. זוגות רבים שחיים יחד כבר 20 או 30 ואפילו 40 שנה, מגיעים אלי ליעוץ כי הם עדיין מנסים לשנות אחד את השני... אני בדרך כלל לא שמה לב שהמלחמה הזאת היא תמיד, אבל תמיד כישלון חרוץ.

המלחמה הזאת מביאה איתה מתח, כעס וחוסר הערכה לבן הזוג ויוצרת אווירה עכורה או לחוצה בבית, גם אם אף פעם לא דיברנו על זה ביננו. בן הזוג מצידו, בדרך כלל מחזיר מלחמה, בסמוי או בגלוי... ככה שהיחסים ביננו הולכים ונהיים קשים ומרוחקים.

אבל בעיקר המלחמה מחריפה את הבעיה, שלשמה יצאתי לקרב... המאבק שלי על מי חי נכון הולך עם השנים ומרחיב את גבולותיו ובעלי מתבצר בעמדתו יותר ויותר...

אין לי מה לעשות

ממש כמו שאני לא נלחמת בלילה שיהפוך ליום, אפילו שאני ממש "חייבת" יום, כי זה בלתי אפשרי - אם אני מבינה שזה בלתי ניתן להשגה, אפסיק גם לרצות לשנות גם את בן הזוג...

כשאני מבינה סוף סוף שאין לי מה לעשות, אבל שבאמת אין לי מה לעשות, מגיע השיחרור הגואל ואז אני יכולה לקבל את בן הזוג בפשטות ולהרפות.

אם אני מקבלת, "על אמת", ויוצאת מהקרב האבוד, אני תמיד יוצאת ברווח אדיר...
אני מחזירה לעצמי את הרוגע והשקט הפנימי, מחזירה הביתה כבוד והערכה,
ומחזירה ביננו קירבה וסובלנות ואולי אפילו אהיה מופתעת לראות שהחריקות
והחיכוכים בינינו הולכים ומתמוגגים בתדירות ובעוצמה שלהם, בשטח ממש או
אצלי בראש...

-

רונית יצאה קצת מאוכזבת מן הייעוץ אבל הבינה, אחרי עשר שנות נישואין רצופות
בניסיונות כושלים לשנות את בעלה, שזה פשוט לא ניתן להשגה...

למרות הכל, אמרה כשעמדה כבר ליד הדלת: "מוזר, אני מרגישה איזושהיא
הקלה... לנסות לשנות אותו לאורך השנים הוציא ממני המון מתח ואנרגיה ויצר
ביננו חיכוכים, מעל פני השטח ומתחתיו, מה גם שלא הביא לשום תוצאה, אלא
החריף את המצב ואולי אפילו הרחיק אותו מהסטנדר וביצר אותו בעמדת ה"לייט"
מול הכדורגל...

החידוש הזה של לקבל אותו כמו שהוא, אבל באמת לקבל ולשמוח בבעל שיש, בלי
מילימטר של רצון "לשדרג אותו", מוריד לי אבן גדולה מהלב..."

דקלה יוספסברג, מנחת הורים ויועצת זוגית בגישת שפר. לתגובות:

diklajo@gmail.com